

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

6 май 1982 година *

По дело 54/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора от страна на Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Германия) в производството, висящо пред този съд между

Firma Wilhelm Fromme, Salzgitter

и

Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung (Федерален офис за организация на земеделските пазари, Франкфурт на Майн)

относно тълкуването на определени разпоредби от Договора на ЕИО и принципите на правото на Общността, даващи право на националните съдилища да решат дали член 11, параграф 1 от постановлението на Федералното министерство на храните, земеделието и горите от 8 август 1968 г. относно застрахователните премии за денатуриране на зърнени храни (Bundesanzeiger № 148 от 10 август 1968 г., стр.1) е в съответствие с тези разпоредби и принципи,

СЪДЪТ (втори състав),

в състав : г-н O. Due, председател на състав, г-н A. Chloros и г-н F. Grevisse, съдии,

генерален адвокат: г-н P. VerLoren van Themaat,

секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 5 февруари 1981 г., получено в Съда на 11 март 1981 г., Verwaltungsgericht, Frankfurt am Main (Административен съд на Франкфурт на Майн) поставя на Съда съгласно член 177 от Договора на ЕИО три преюдициални въпроса относно тълкуването на различни разпоредби на Договора за ЕИО, на определени принципи на правото на Общността, както и на член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 729/70 на Съвета от 21 април 1970 г. за финансиране на общата селскостопанска политика (ОВ L 94, стр. 13), за да може този съд да се произнесе относно съвместимостта с тези разпоредби и принципи на член 11, параграф 1 от наредбата на Федералния министър на храните, земеделието и горите от 8 август 1968 г. относно застрахователните

* Език на производството: немски.

премии за денатуриране на зърнените храни (Bundesanzeiger № 148 от 10 август 1968 г.), последно изменена с Наредба от 14 февруари 1973 г. относно промяна на правилата за лихвите, посочени в наредбите, прилагащи общата организация на пазарите (Bundesanzeiger № 34 от 17 февруари 1973 г.), с която се създават разпоредбите за лихвите, които се натрупват към федералния бюджет, за неправилно платени застрахователни премии за денатурация, е в съответствие с упоменатите по-горе разпоредби и принципи.

2. Тези въпроси са повдигнати в съдебен спор между немски търговец на селскостопански продукти, предприятието Wilhelm Fromme и Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (Федералният офис за организация на земеделските пазари, наричан по-долу „Bundesanstalt“, които претендират за възстановяване на изплатената застрахователна премия за денатуриране на общата пшеница, което е уредено с Регламент (ЕИО) №172/67 на Съвета от 27 юни 1967 г. относно основните правила за управление на денатурирането на пшеницата и ръжта с качество за производство на хляб (ОВ, стр. 2602). И двете страни се съгласяват, че тези премии са били неправилно изплатени. В отделни решения и съгласно упоменатите по-горе наредби, Bundesanstalt твърди, че предприятието Fromme изчислява лихвите от датата на плащане на премията до датата на нейното възстановяване като 3 % над дисконтираната лихва на федералната банка на Германия и при всички случаи не по-малко от 6 1/2 %. Възраженията на Fromme относно това решение са отхвърлени и това води до образуване на дело пред Verwaltungsgericht.

3., Поставените от Verwaltungsgericht въпроси пред Съда са следните:

„1. В съответствие с Договора за създаване на Европейската икономическа общност ли е начисляването от Федерална република Германия върху недължимите плащания на премии за денатуриране, изчислени от деня на плащането 3 % над дисконтната лихва на Германската федерална банка, но във всички случаи не по-малко от 6 1/2 %, без да е упълномощена да направи това от разпоредба на правото на Общността?

2. Ако отговорът на по-горния въпрос е отрицателен: дали член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 729/70 на Съвета от 21 април 1970 г. за финансиране на общата селскостопанска политика (ОВ L 94, 28 април 1970 г., стр. 13), дава правомощия на Федералната република да начислява лихви от упоменатия в първия въпрос вид?

3. Ако отговорът на предишния въпрос е отрицателен: има ли други разпоредби или основни принципи от правото на Общността, от които могат да се извлекат такива правомощия?

4. За да се отговори на тези въпроси, които трябва да се разглеждат заедно, трябва да се напомни, че Съдът, когато е изразявал съжаление за разликата в третирането, която такова решение може да причини между търговците на различните държави-членки, нееднократно е постановявал в своите решения, че дела за възстановяване на суми, които са били неправилно изплатени съгласно правото на Общността, трябва да се решават от националните съдилища в съответствие с техните собствени закони и доколкото правото на Общността не

разпорежда друго. По-специално, националните органи са тези, които трябва да разрешат допълнителните въпроси относно възстановяването, какъвто е и въпроса за изплащане на лихви.

5. Следователно, като предвижда, че в съответствие с националните разпоредби, залегнали в законовите, подзаконови или административни актове, държавите-членки са тези, които трябва да предприемат необходимите действия за възстановяване на суми, изгубени в резултат на нарушения или небрежност, член 8 от Регламент № 729/70 на Съвета от 21 април 1970 г. изрично потвърждава задължението на държавите-членки, което вече им е възложено по силата на принципа на сътрудничеството, формулиран в член 5 от Договора.

6. Въпреки това, в своите упоменати по-горе решения, Съдът поставя ограничения върху изричното препращане към националните законодателства, съдържащо се в член 8 от Регламент № 729/70 и косвената препратка, която е призната за необходима, при отсъствието на правила на Общността. По този начин, прилагането на националното право не трябва да навреди на обхвата или намали ефективността на правото на Общността, като прави възстановяването на неправилно платени суми практически невъзможно. Нито може да направи възстановяването на тези суми предмет на условия или подробни правила, които са по-малко благоприятни от тези, които се прилагат при подобни процедури, уредени само в националното право. При такива случаи, националните органи трябва да се отнесат със същата грижа, която упражняват при прилагането на съответните национални закони, нито да накърнят, по някакъв начин, ефективността на правото на Общността.

7. Като създава тези условия за препращането към националното право, Съдът е постановявал относно отношенията на процедурите за разрешаване на подобни, но изцяло национални спорове, че прилагането на националното право въз основа на препратка, трябва да се осъществи по начин, по които не се дискриминира, в сравнение с тези процедури. Правилата срещу дискриминация, формулирани по този начин, също означават, че наложените задължения от националното законодателство за предприятия, на които неправилно са предоставени парични преимущества, основани на правото на Общността, не трябва да бъдат по-строги от тези, наложени на предприятия, които неправилно са получили подобни преимущества въз основа на националното право, предполагайки, че двете групи от получатели са в подобно положение и следователно, че това различно третиране не е обективно оправдано.

8. Тъй като в настоящия момент от своето развитие, правото на Общността не съдържа правила, регулиращи процедурата за възстановяване на неправилно платени премии за денатуриране, и по-специално по това дали трябва да се начисляват лихви при това възстановяване, от по-горното следва, че съобразно ограниченията, посочени по-горе, представлява съответствие с правото на Общността, когато една държава-членка начисли лихви, в съответствие с националното право, които, в отсъствието на правила, изискващи тези лихви да бъдат платени на Общността, се натрупват към нейния собствен бюджет.

9. Дори ако начисляването на лихви от така описания от Verwaltungsgericht вид не могат да се считат за увреждащи предмета или намаляващи ефективността на

правото на Общността, може да има основания за националния съд да разгледа, когато е подходящо, дали начисляването на лихви е в съответствие с принципа за недискриминиране, упоменат по-горе.

10. Следователно, отговорът на въпросите, поставени пред Съда, трябва да бъде в смисъл, че представлява съответствие с правото на Общността, в неговото настоящо състояние, когато държавите-членки начисляват лихви в съответствие с правилата на техните национални законодателства, върху неправилно изплатени суми на Общността за денатуриране, при условие че тези правила не водят до разлика в третирането, което не е обективно обосновано между търговците, получаващи такива суми и тези, които, какъвто може да е случая, получават подобни предимства от изцяло национален характер.

По съдебните разноски

11. Разходите, които са направени от Федерална република Германия и от Комисията на Европейските общности, които са представили своите възражения пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (втори състав),

като се произнася по въпросите, които са поставени пред него от Verwaltungsgericht, Франкфурт на Майн, с определение от 5 февруари 1981 г., реши:

Начисляването от държавите-членки на лихви, в съответствие с правилата на техните национални законодателства, върху неправилно изплатени суми на Общността за денатуриране, при условие че тези правила не водят до разлика в третирането, което не е обективно обосновано между търговците, които получават такива суми и тези, които, какъвто може да е случая, получават подобни предимства от изцяло национален характер, е в съответствие с правото на Общността, в неговото настоящо състояние.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 май 1982 година.

Подписи